

[Indenrigsministeren.]

enkelte kommuner i området, skal fremsendes til hovedstadsrådet, forinden de forelægges for indenrigsministeriet. Planer, som måtte være godkendt forinden hovedstadsrådets oprettelse, skal ligeledes til sin tid forelægges hovedstadsrådet til fornyet behandling.

Idet jeg i øvrigt skal henvise til bemærkningerne til de enkelte lovforslag, vil jeg — på baggrund af den brede enighed, der er opnået i folketingsudvalget — udtale håbet om, at hovedstadsreformen nu kan få en hurtig og let gang gennem folketinget.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Erenbjerg* til ministeren for kulturelle anliggender:

„Vil ministeren tage skridt til ændring af naturfredningsloven af 1969?“

(Spm. nr. 225).

Skriftlig begrundelse.

Spørgsmålet skal ses på baggrund af en dom afsagt ved retten i Nakskov den 9. maj 1973. Sagen, der var rejst af det offentlige mod en privat skovejer, gik det offentlige imod. Dommen klargjorde, at en skovejer ved at plante nogle få grantræer over en offentlig sti til skoven kan hindre offentligheden i at færdes i skoven.

Jeg finder det helt i strid med lovens ånd, at en skovejer i tidsrummet fra lovens vedtagelse og til lovens ikrafttrædelse spærrer de offentlige stier til skoven.

Der blev ikke ved naturfredningslovens vedtagelse i sommeren 1969 taget skridt til at hindre, at skovejere kunne foretage afspærringsforanstaltninger indtil 1. oktober 1969. På den baggrund tillader jeg mig at spørge ministeren, om ministeren vil tage skridt til en ændring af loven, således at loven virkelig bliver en lov, der sikrer offentligheden adgang til skovene, og ikke en lov, der tilgodeser lukning af skove for offentligheden.

Erenbjerg: Formålet med naturfredningsloven af 18. juni 1969 var bl. a., at der skulle åbnes for adgang til at færdes og opholde sig

i naturen på steder, hvor dette er af betydning for befolkningens friluftsliv, herunder skovene.

Loven indeholder en hovedændring i forhold til den tidligere bestemmelse, idet adgangsretten nu udvides til også at gælde private skove. Betingelsen er dog, at der til de private skove fører en offentlig sti eller vej.

Den 9. maj 1973 blev der ved retten i Nakskov afsagt en kendelse, der tillader, at en skovejer opretholder sit forbud mod offentlighedens adgang til skoven, uagtet skoven ifølge lovens § 55, stk. 2, opfylder de betingelser, man har stillet for, at en skov skal åbnes for offentligheden. Når retten afsiger denne kendelse, skyldes det, at skovejeren i tiden fra den 18. juni 1969 til lovens ikrafttræden den 1. oktober 1969 lader foretage beplantning over stierne, der fører til skoven. Jeg finder, det er helt i strid med lovens ånd, at en skovejer udnytter tidsrummet fra lovens vedtagelse til dens ikrafttrædelse til at spærre for befolkningens adgang til skoven.

Det er naturligvis beklageligt, at folketinget ikke har været opmærksom på de konsekvenser, det kan medføre, når vedtagelse og ikrafttrædelse ikke falder på samme dato, og det er i allerhøjeste grad beklageligt, at et sådant hul i lovgivningen kan få så uheldige konsekvenser, som der her er tale om.

Jeg skal på denne baggrund spørge kulturministeren, om ministeren vil tage skridt til en ændring af loven, således at den kommer til at virke efter hensigten.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen): Jeg forstår udmærket, at dette spørgsmål bliver rejst ud fra lokale hensyn, som netop har vakt en debat om hele dette spørgsmål, der vedrører naturfredningslovens § 55, som sikrer offentlighedens adgang til privatejede skove. Men selv om dette har givet anledning til en omfattende debat, er den sag, som her er rejst, hvori der nu er afsagt en underrettsdom, vistnok det eneste eller i hvert fald et af de meget få tilfælde, hvor der har været gjort forsøg på at hindre offentlighedens adgang til skovene.

Når man nu spørger mig, om den afsagte dom giver anledning til overvejelse om en ændring af naturfredningsloven af 1969, kan